

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku kuratora zawodowego
przy uczestnictwie M. S.
o zmianę obowiązku uczestnika M. S. poddania się leczeniu odwykowemu
przeciwalkoholowemu w zakładzie leczenia odwykowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt XI 1Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adw. D. D. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za udzieloną uczestniczce M. S. pomoc prawną z urzędu w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uczestniczka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to jest oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Przesłanka ujęta w tym przepisie odnosi się do spraw, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Taka zaś ocena ma być dokonana wprost, ponieważ wadliwość orzeczenia musi być tu widoczna dla każdego przeciętnego prawnika, od razu, bez wątpliwości i bez konieczności analizy rysujących się zagadnień. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącego jest w takiej sytuacji wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, jego zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w taki bezdyskusyjny sposób, ze skutkiem bezprawności, naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.).

Skarżąca, kwestionując rozstrzygnięcie Sądu wskazała, że zapadło ono bez wymaganej opinii zakładu leczącego, a więc z naruszeniem art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2015 r., poz. 1286 ze zm.). To naruszenie przepisów nie uzasadnia jednak twierdzenia o bezprawności orzeczenia skoro jednocześnie ustalenia faktyczne poczynione przez sądy wskazują na potrzebę leczenia skarżącej w zakładzie stacjonarnym. Brak więc wystarczających podstaw do przyjęcia, że przesłanka o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wystąpiła.

Z przedstawionych zatem względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi uczestniczki w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 11 pkt 3 w związku z § 2 ust. 3 i w związku z § 13 ust. 4 pkt 1 oraz § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

[1.0]